דאס קינד פון זינד

די געפאלנסטע מענשן און די העכסטע איידעלע מעדקווירדיקן און העכסט שפאנענדן ראמאן.

פון א. ד.

(פארטזעצונג)

דזשים האט זיך אויפגעהויבן און זיי זיינען ביידע ארויס אויפן נאס.

עס איז שוין געווען נאכט און די קארנע ליכט פון נאסן לאמטערנעס האבן קוים געלאזט דערקאנען די געזיכטסציגע פון די ביידע מענער.

— זאג נאר מיר דזשים, — האט דזשייק באלד אנגעפאנגען מיט אן אויפגערעגטער שטימע, — וואו האסטו אהין געטאן חנה האלפערן? זי איז מיין גע־ליבטע, איך האב איר ארונטערגענומען פון עלים איילענד און זי באלאנגט צו מיר. איך וועל ניט דערלאזן אז מען זאל איר ארויסרייסן פון מיינע הענט, מעג עס זיין אפילו איר אייגענער טאטע, דער זיסער פעטער יאנקל.

אין דזשים'ען האט זיך אויפגעוועקט א מאדנער עקשנות.

— וואס ביסטו א דיסטריק אטארני, וואס דו נעמסט מיך אויף א הירינג? — האט ער געענטפערט מיט פארא־כטונג, — דו ביסט ניט מיין באס און איך דאריף דיר ניט געבן קיין דין וחשבון וואס איך טו.

—איך ווארן דיר, דזשים, אז דו זאלסט מיך ניט רויצן, — האט דזשייק גערעדט, ווערנד זיינע אויגן האבן געשפרוצט מיט פייער, — די גרינע מיידל איז מיינע, איך האב איר דער ערשטער געזען און איך האב איר ארויסגענומען פון קעסל גארדן, זי באלאנגט צו מיר!

— און וואס ווילסטו מאכן מיט איר? וויל־סטו אליין זיין איר "מענערדשער, אדער דו וועסט איר אוועקגעבן ערגעץ אין א הייזל?

— פארשטאפ דיין האלז, דו שורקע, אויב דו ווילסט ניט, אז איך זאל עס טאן שנעל. זאג מיר, וואו האסטו אהין געטאן חנה האלפערן?

דער דיקער דזשים וואלט זיכער גע־קאנט איבערצייגן זיין קאמעראד, אז ער האט חנה'ן ניט אויסגעבונען; אבער דאס האט אים ניט געפאסט, ער האט זיך געוואלט ווייזן פאר א בריה, וואס ווייס אלעס, און אנשטאט צו ארואיקן זיין פריינט, האט ער אים נאך מער גע־רייצט.

— אזוי, אזוי! — איך זאל דיר שוין זאגן, וואו איך האב אהינגעטאן חנה האל־פערן! און אז ניט?

אין דער פינסטערניש פון דער נאכט האט דזשים ניט באמערקט ווי זיין פריינטס האנט שארט זיך ארום אין די הינטערשטע הויזן קעשענעס.

— ווילסטו מיר טאקע ניט זאגן? — האט דזשייק ווידער געפרעגט מיט אן איין קאלטער שטימע.

—! אודאי ניט, — האט דזשים גע־ענטפערט לאכנדיק.

אין דעם נעקסטן איינגבליק האט זיך נעהערט א קראך, א פייערל האט א בליץ געטאן און די ביידע יונגע באנדיטן זיינען איינגעוויקלט געווארן אין א רויך.

— א, ער האט מיך געטראפן! — האט דער דיקער דזשים א קרעכץ גע־טאן און ער איז געפאלן צו דער ערד.

דזשייק סאליוואן האט זיך איינגעבוי־גען איבער זיין געפאלענעם שונא, וועד־מעס געזיכט ער האט קוים קעקאנט זע־ען אין דער טונקלהייט, און ער האט נאר געהערט ווי די ליפּן פון דעם שטארבענדן מורמלען:

— סערע — דו — פאר דיר — איך שטארב —!

— דאס איז, הייסט עס, סערע'ס אר־בעט! — האט דער מערדער גערעדט צו זיך און זער איז פארשוואונדן געווארן אין דער פינסטערניש פון דער נאכט.

אונטערדעסן איז אין דער נאכבאר־שאפט געווארן א גרויסער טומל, מענשן האבן אנגעהויבן צוואמענלויפן זיך, אר־מיצער האט אויפגעווכט א פאליסמאן, אבער ווען קען איז צוגעקומען צו דעם פלאץ, פון וואנען דער קראך האט זיך פריער געהערט, איז אלעס געווען רואיק, נאר אויף דער ערד איז געלעגן דער דיר־קער דזשים און פון זיין שטערן האט זיך געצויגן א שטראם בלוט.

— ער איז טויט! — האט געמאלדן קורץ דער אמבולאנס דאקטאר, וועלכער איז געקומען אויף דעם טעלעפאן רוף פון דעם פאליסמאן.

— — — — — — — — — — — —

עס איז דא א שפריכווארט, אז ווען א מענש פרייט זיך זעען אלע: נאר קיינער זעט ניט, ווען ער וויינט. און קיינמאל האט זיך דער דאזיקער שפריכ־ווארט ניט אזוי גוט צוגעפאסט, ווי אויף די צוויי רייכע חתונות, וואס זיינען גע־פייערט געווארן כמעט אין איין טאג, און איבער וועלכע מען האט גערעדט אין דעם נאנצן אידישן קווארטאל. דאס זיינען גע־ווען די חתונות פון מייקל הייברון, דעם באקאנטן לאיער און כלל טוער מיט דער טשאהייטי אוטערזוכערן, מיס ראזענשטיין, און פון דעם אלטן און רייכן לענדלארד, מר. שענהאלץ, מיט דער יונגער און שיי־נער סערע האלפערשטיין.

ביידע חתנים זיינען געווען פראמי־נענט אין ניו־יארק, ניט נאר דער לאיער היילברון, זאנדארן אויך דער אלטער שענ־האלץ, וועלכער האט געהאט א נאמען פאר א גרויסן גביר און ער האט אויף געזאגט א ברייטע דעה אין פרומע קהל'שע זאכן.

און דעריבער האט מען טאקע איבער־אל געגערעדט פון די צוויי גרויסאכטיקע חתונות, און די מיידלעך האבן מקנא געווען די צוויי רייכע יידלך, וועלכע האבן נעטאן אזעלכע גליקס שדוכים און די יונ־געלייט האבן גערעדט מיט קנאה איבער דעם גליקלאכן און רייכן לעבן פון די 2 פראמינענטע פארלאך.

די אלע מענשן האבן נאר געזעען דעם אויסווייניקסטן גלאנץ פון די חתונות מיט דעם פאלשן שיין פון גלוק; אבער זיי האב־בען ניט געוואוסט דעם אימה'דיקן קאנ־טראסט אין דעם לעבן פון די צוויי פארלאך און די אומנאטירלאך טראגישע לאגע פון זייער הייראט.

פון איין זייט א יונגע פרוי, וועלכע האט מורא געהאט פאר די געהיימניסע פון דעם פארהייראט לעבן און וועלכע איז גענאנגען צו דער חופה מיט דעם פעס־טען באשלוס צו בלייבן א מיידל, טראץ דעם וואס זי האט מיט אלע אירע גלידער געליבט דעם מאן, מיט וועלכן זי האט זיך פארבונדן; און פון דער צווייטער זייט, א ליידנשאפטלאכע, ווילד אויסגעצוימטע נאטור פון א פרויען צימער, וועלכע האט חתונה געהאט ניט ווייל זי האט געליבט, נאר אויס גייגעריקייט צו געניסן דעם פארגעניגן פון אן אומגעוויינלאכער הייר־אט.

דער גלאנץ פון דער חתונה האט אלע־מען פארבלענדעט די אויגן, אפילו די חתנים מיט די כלות אליין אויף אונטער דער חופה זיינען אויף לאיער היילברון און זיין יונגע פרוי געווען גליקלאך, וואר־רום טיף אין זייער הארצן האבן זיי גע־גלויבט, אז זייער שטילער אפמאך וועט ניט פארטונקעלן דעם הימל פון זייער פאר־מיליגן לעבן. ער איז געווען איבערצייגט, אז נאך דער חתונה וועט זי זיין א פרוי ווי אלע פרויען און זי איז געווען גליק־לאך, וואס איר געליבטער איז געווען גע־נוג העלדיש אנצונעמען איר באדינגונג.

פון דעם אלטן שענהאלץ און זיין סע־רע'ן איז דאך ניטא וואס צו רעדן, אז זיי זיינען געווען גליקלאך צו זייער חתו־נה. זיי זיינען נאר געווען אומגערודיקן, אז די חופה זאל שוין זיין פאראיבער.

אבער עס האט לאנג ניט גערויערט, ווי לאיער היילברון און זיין יונגע פרוי האבן דערזעען דעם שוידערלאכן טיפן אפגרונט, וואס ליגט צווישן זיי, און זיי האבן ביידע דערקאנט וואס פאר א גיהנום עס איז פאר זיי דאס לעבן.

זיי זיינען געווען פאר דער וועלט מאן און ווייב, דאך זיינען זיי אין זייער איי־גענער היים געבליבן פרעמד איינער צום צווייטן. די יונגע פרוי האט געהאט איר צימער, וואו איר מאן פלעגט האבן אזוי ווייניק צוטריט ווי אירגענט וועלכער פרעמדער, און נאר ביים עסן פלעגן זיי זיצן צוזאמען שטיל און זעלטן אין א גע־צוואונגענעם געשפרעך.

— פארשטאפ דיין האלז, דו שורקע, אויב דו ווילסט ניט, אז איך זאל עס טאן שנעל. זאג מיר, וואו האסטו אהין געטאן חנה האלפערן?

דער דיקער דזשים וואלט זיכער גע־קאנט איבערצייגן זיין קאמעראד, אז ער האט חנה'ן ניט אויסגעבונען; אבער דאס האט אים ניט געפאסט, ער האט זיך געוואלט ווייזן פאר א בריה, וואס ווייס אלעס, און אנשטאט צו ארואיקן זיין פריינט, האט ער אים נאך מער גע־רייצט.

— אזוי, אזוי! — איך זאל דיר שוין זאגן, וואו איך האב אהינגעטאן חנה האל־פערן! און אז ניט?

אין דער פינסטערניש פון דער נאכט האט דזשים ניט באמערקט ווי זיין פריינטס האנט שארט זיך ארום אין די הינטערשטע הויזן קעשענעס.

— ווילסטו מיר טאקע ניט זאגן? — האט דזשייק ווידער געפרעגט מיט אן איין קאלטער שטימע.

—! אודאי ניט, — האט דזשים גע־ענטפערט לאכנדיק.

אין דעם נעקסטן איינגבליק האט זיך געהערט א קראך, א פייערל האט א בליץ געטאן און די ביידע יונגע באנדיטן זיינען איינגעוויקלט געווארן אין א רויך.

— א, ער האט מיך געטראפן! — האט דער דיקער דזשים א קרעכץ גע־טאן און ער איז געפאלן צו דער ערד.

דזשייק סאליוואן האט זיך איינגעבוי־גען איבער זיין געפאלענעם שונא, וועד־מעס געזיכט ער האט קוים קעקאנט זע־ען אין דער טונקלהייט, און ער האט נאר געהערט ווי די ליפּן פון דעם שטארבענדן מורמלען:

— סערע — דו — פאר דיר — איך שטארב —!

— דאס איז, הייסט עס, סערע'ס אר־בעט! — האט דער מערדער גערעדט צו זיך און זער איז פארשוואונדן געווארן אין דער פינסטערניש פון דער נאכט.

אונטערדעסן איז אין דער נאכבאר־שאפט געווארן א גרויסער טומל, מענשן האבן אנגעהויבן צוואמענלויפן זיך, אר־מיצער האט אויפגעווכט א פאליסמאן, אבער ווען קען איז צוגעקומען צו דעם פלאץ, פון וואנען דער קראך האט זיך פריער געהערט, איז אלעס געווען רואיק, נאר אויף דער ערד איז געלעגן דער דיר־קער דזשים און פון זיין שטערן האט זיך געצויגן א שטראם בלוט.

— ער איז טויט! — האט געמאלדן קורץ דער אמבולאנס דאקטאר, וועלכער איז געקומען אויף דעם טעלעפאן רוף פון דעם פאליסמאן.

— — — — — — — — — — — —

עס איז דא א שפריכווארט, אז ווען א מענש פרייט זיך זעען אלע: נאר קיינער זעט ניט, ווען ער וויינט. און קיינמאל האט זיך דער דאזיקער שפריכ־ווארט ניט אזוי גוט צוגעפאסט, ווי אויף די צוויי רייכע חתונות, וואס זיינען גע־פייערט געווארן כמעט אין איין טאג, און איבער וועלכע מען האט גערעדט אין דעם נאנצן אידישן קווארטאל. דאס זיינען גע־ווען די חתונות פון מייקל הייברון, דעם באקאנטן לאיער און כלל טוער מיט דער טשאהייטי אוטערזוכערן, מיס ראזענשטיין, און פון דעם אלטן און רייכן לענדלארד, מר. שענהאלץ, מיט דער יונגער און שיי־נער סערע האלפערשטיין.

ביידע חתנים זיינען געווען פראמי־נענט אין ניו־יארק, ניט נאר דער לאיער היילברון, זאנדארן אויך דער אלטער שענ־האלץ, וועלכער האט געהאט א נאמען פאר א גרויסן גביר און ער האט אויף געזאגט א ברייטע דעה אין פרומע קהל'שע זאכן.

פון דעם אלטן שענהאלץ און זיין סע־רע'ן איז דאך ניטא וואס צו רעדן, אז זיי זיינען געווען גליקלאך צו זייער חתו־נה. זיי זיינען נאר געווען אומגערודיקן, אז די חופה זאל שוין זיין פאראיבער.

אבער עס האט לאנג ניט גערויערט, ווי לאיער היילברון און זיין יונגע פרוי האבן דערזעען דעם שוידערלאכן טיפן אפגרונט, וואס ליגט צווישן זיי, און זיי האבן ביידע דערקאנט וואס פאר א גיהנום עס איז פאר זיי דאס לעבן.

זיי זיינען געווען פאר דער וועלט מאן און ווייב, דאך זיינען זיי אין זייער איי־גענער היים געבליבן פרעמד איינער צום צווייטן. די יונגע פרוי האט געהאט איר צימער, וואו איר מאן פלעגט האבן אזוי ווייניק צוטריט ווי אירגענט וועלכער פרעמדער, און נאר ביים עסן פלעגן זיי זיצן צוזאמען שטיל און זעלטן אין א גע־צוואונגענעם געשפרעך.

דער רעסטאראטאר הערט: — וואס דער מערדער גערעדט צו זיך און זער איז פארשוואונדן געווארן אין דער פינסטערניש פון דער נאכט.

אונטערדעסן איז אין דער נאכבאר־שאפט געווארן א גרויסער טומל, מענשן האבן אנגעהויבן צוואמענלויפן זיך, אר־מיצער האט אויפגעווכט א פאליסמאן, אבער ווען קען איז צוגעקומען צו דעם פלאץ, פון וואנען דער קראך האט זיך פריער געהערט, איז אלעס געווען רואיק, נאר אויף דער ערד איז געלעגן דער דיר־קער דזשים און פון זיין שטערן האט זיך געצויגן א שטראם בלוט.

— ער איז טויט! — האט געמאלדן קורץ דער אמבולאנס דאקטאר, וועלכער איז געקומען אויף דעם טעלעפאן רוף פון דעם פאליסמאן.

— — — — — — — — — — — —

עס איז דא א שפריכווארט, אז ווען א מענש פרייט זיך זעען אלע: נאר קיינער זעט ניט, ווען ער וויינט. און קיינמאל האט זיך דער דאזיקער שפריכ־ווארט ניט אזוי גוט צוגעפאסט, ווי אויף די צוויי רייכע חתונות, וואס זיינען גע־פייערט געווארן כמעט אין איין טאג, און איבער וועלכע מען האט גערעדט אין דעם נאנצן אידישן קווארטאל. דאס זיינען גע־ווען די חתונות פון מייקל הייברון, דעם באקאנטן לאיער און כלל טוער מיט דער טשאהייטי אוטערזוכערן, מיס ראזענשטיין, און פון דעם אלטן און רייכן לענדלארד, מר. שענהאלץ, מיט דער יונגער און שיי־נער סערע האלפערשטיין.

ביידע חתנים זיינען געווען פראמי־נענט אין ניו־יארק, ניט נאר דער לאיער היילברון, זאנדארן אויך דער אלטער שענ־האלץ, וועלכער האט געהאט א נאמען פאר א גרויסן גביר און ער האט אויף געזאגט א ברייטע דעה אין פרומע קהל'שע זאכן.

פון דעם אלטן שענהאלץ און זיין סע־רע'ן איז דאך ניטא וואס צו רעדן, אז זיי זיינען געווען גליקלאך צו זייער חתו־נה. זיי זיינען נאר געווען אומגערודיקן, אז די חופה זאל שוין זיין פאראיבער.

אבער עס האט לאנג ניט גערויערט, ווי לאיער היילברון און זיין יונגע פרוי האבן דערזעען דעם שוידערלאכן טיפן אפגרונט, וואס ליגט צווישן זיי, און זיי האבן ביידע דערקאנט וואס פאר א גיהנום עס איז פאר זיי דאס לעבן.

זיי זיינען געווען פאר דער וועלט מאן און ווייב, דאך זיינען זיי אין זייער איי־גענער היים געבליבן פרעמד איינער צום צווייטן. די יונגע פרוי האט געהאט איר צימער, וואו איר מאן פלעגט האבן אזוי ווייניק צוטריט ווי אירגענט וועלכער פרעמדער, און נאר ביים עסן פלעגן זיי זיצן צוזאמען שטיל און זעלטן אין א גע־צוואונגענעם געשפרעך.

דער רעסטאראטאר הערט: — וואס דער רעסטאראטאר וואס צו טאן. זאגט ער? דער זעלבער נאמען וואס איך? — אין ער שוויגט.

— פון וואנען זייט איר?

דער בחור פארשטייט ניט. דארף נאך דער רעסטאראטאר אליין איבערזעצן.

דער בחור רופט אן זיין שטעטל.

— וואס? — וואונדערט זיך ווייטער דער רעסטאראטאר. עס איז דאך מיין שטעטל.

— ווי הייסט דיין פאטער אין מיטער?

דער בחור זאגט.

דער רעסטאראטאר בלייבט איינגאנצן צעטומלט.

— עס איז דאך די זעלבע נעמען פון מיינע טאטע־מאמע.

דא נעמט שוין דער רעסטאראטאר שנעל אויספרעגן דעם בחור?

— ווער ביזטו? וועמענס ביזטו? ווען ביזטו געקומען אהער? — אין ער ווייסט ניט דער רעסטאראטאר וואס צו טאן.

— גיט דער קאמיסאר א פרעג:

— האסטו אימעצן אין פאריז?

— יא. איך האב אן עלטערן ברודער, נאר איך קען אים ניט אויפזוכן.

— אוי, — גיט א געשריי דער רעסטאר־ראטאר, — ביזט דאך מיין ברודער, — ביזט דאך מיין איינענער ברודער! — און פאלט אים די ארעמס. און טרערן גיסן זיך דעם רעסטאראטאר פון די אויגן.

— ברודער מיינער! — איך האב דיך געשלאגן פאר וועלן עסן! — איך האב דיך א הונגעריקן געוואלט ארעסטירן. ברוי־דער, זיי מוחל . . . .

די פאליציי באאמטע האבן פונקט ווי די ברידער געהאט טרערן אין די אויגן.

קיין פראטאקאל האט מען שוין פאר־שטייט זיך ניט געשריבן. דער רעסטאראא־טאר האט גלייך אהיים גענומען זיין יונ־גערן ברודער און איינגעלאדן אלע פאלי־ציי באאמטע אויף א גלעזל וויין.

(פארטזעצונג קומט)

א מעשה מיט צוויי ברידער

(שלום פון זייט 2)

— וואס דער רעסטאראטאר הערט: — ווען דער מערדער גערעדט צו זיך און זער איז פארשוואונדן געווארן אין דער פינסטערניש פון דער נאכט.

אונטערדעסן איז אין דער נאכבאר־שאפט געווארן א גרויסער טומל, מענשן האבן אנגעהויבן צוואמענלויפן זיך, אר־מיצער האט אויפגעווכט א פאליסמאן, אבער ווען קען איז צוגעקומען צו דעם פלאץ, פון וואנען דער קראך האט זיך פריער געהערט, איז אלעס געווען רואיק, נאר אויף דער ערד איז געלעגן דער דיר־קער דזשים און פון זיין שטערן האט זיך געצויגן א שטראם בלוט.

— ער איז טויט! — האט געמאלדן קורץ דער אמבולאנס דאקטאר, וועלכער איז געקומען אויף דעם טעלעפאן רוף פון דעם פאליסמאן.

— — — — — — — — — — — —

עס איז דא א שפריכווארט, אז ווען א מענש פרייט זיך זעען אלע: נאר קיינער זעט ניט, ווען ער וויינט. און קיינמאל האט זיך דער דאזיקער שפריכ־ווארט ניט אזוי גוט צוגעפאסט, ווי אויף די צוויי רייכע חתונות, וואס זיינען גע־פייערט געווארן כמעט אין איין טאג, און איבער וועלכע מען האט גערעדט אין דעם נאנצן אידישן קווארטאל. דאס זיינען גע־ווען די חתונות פון מייקל הייברון, דעם באקאנטן לאיער און כלל טוער מיט דער טשאהייטי אוטערזוכערן, מיס ראזענשטיין, און פון דעם אלטן און רייכן לענדלארד, מר. שענהאלץ, מיט דער יונגער און שיי־נער סערע האלפערשטיין.

ביידע חתנים זיינען געווען פראמי־נענט אין ניו־יארק, ניט נאר דער לאיער היילברון, זאנדארן אויך דער אלטער שענ־האלץ, וועלכער האט געהאט א נאמען פאר א גרויסן גביר און ער האט אויף געזאגט א ברייטע דעה אין פרומע קהל'שע זאכן.

פון דעם אלטן שענהאלץ און זיין סע־רע'ן איז דאך ניטא וואס צו רעדן, אז זיי זיינען געווען גליקלאך צו זייער חתו־נה. זיי זיינען נאר געווען אומגערודיקן, אז די חופה זאל שוין זיין פאראיבער.

אבער עס האט לאנג ניט גערויערט, ווי לאיער היילברון און זיין יונגע פרוי האבן דערזעען דעם שוידערלאכן טיפן אפגרונט, וואס ליגט צווישן זיי, און זיי האבן ביידע דערקאנט וואס פאר א גיהנום עס איז פאר זיי דאס לעבן.

זיי זיינען געווען פאר דער וועלט מאן און ווייב, דאך זיינען זיי אין זייער איי־גענער היים געבליבן פרעמד איינער צום צווייטן. די יונגע פרוי האט געהאט איר צימער, וואו איר מאן פלעגט האבן אזוי ווייניק צוטריט ווי אירגענט וועלכער פרעמדער, און נאר ביים עסן פלעגן זיי זיצן צוזאמען שטיל און זעלטן אין א גע־צוואונגענעם געשפרעך.

די 19-טע האָל

מיד נאָך א שטייפן ראונד פון גאָלף — — ?

צוריק צו דער קלובהויז — — א שאור — — דערנאָך — — שיין געדעקטע טישן — גוטע קאָמפּאַני.

אָרדערט טיי! עס פּאַסט זיך אַריין—סיי איך זייט "אוועק פון דער גיים" אָדער איך האָט געמאַכט א ראונד.

רעד ראָז טיי

איז "גוטער טיי"

צוויי קוואַליטעטן — גרין לייבל און אָרענדוש פּיקאָו

רעדזשיינע רעדזשיינע

געזעלשאפט. נאַטיצן

ס'ווייזט אויס אז מ'וויל געפינען אר־בעט געפינען מען שוין. דאס איז געזאגט געווארן אויף אונזער שטאט רעדזשיינע. אזוי האט מען זיך געגומען בויען די בריק וואס איז אויף אלבערט סט., וואס פירט צום פאַלאַמענט. עס ארבעטן דארטן א פאר הונדערט מענער. ווען די בריק וועט פארטיק ווערן וועט עס געווים באשיינען יענעם געגנט, און אין דער זעלבער צייט האבן מענשן דערווייל געארבעט און גע־מאכט א לעבן.

* * *

דעם וואסקאקא לייק דיינקט מען אויף אויסצורייניקן און טיפער מאכן. דאס וואַ־סער איז געווען זייער פלאך דעם זומער און איז ניט געווען זייער גוט פאר באדן.

* * *

היינט לייענען מיר אין די צייטונגען אז מ'נייט בלייך אויפבויען פאלים סטיי־שאן. ווי ס'איז באוואוסט האט די האדסאן ביי אפעקעיפט דעם גאנצן בלאק פון יע־נער גענט און וועט מסתמא מיט דער צייט אנפאנגען צו בויען א סטאר וואס זיי האבן באשלאסן. דערפאר מאכט מען די פאליסלייט צום "מופן".

* * *

דער סיטי האל וואס איז אלעמאל גע־ווען א פלאץ פאר פאראזאלונגען און אנ־דערע אונטערנעמונגען הויט, מיט דער ברוטא־לער מאכט מיט וועלכער עס האט איך געצערטלט. עס איז איר געווען אנגענעגן, ווי דער דאזיקער אלטער מאן מאכט זיך קינדערש און די ברענענדיקע תאוה פון דער דאזיקער ליידנשאפטלאכער פרוי האט דערנרייכט צו א מין נערוועזן דער־שיטערונג. זי האט זיך איינגעגראבן אז אס ווי א פיאוקע, פאדערנדיק פון אים אלץ מער ליבע. זי האט אים געהאלטן אין איר נעץ פון פלאמענדן באגער און זי האט אים אויסגעזוינט ווי א שפין דיי ארימע פליג, ביז דער אלטער מאן האט האלב אנמכטיק און בלאס ווי דער טויט געקרעכצט:

— א, לאז מיך, סערקע! איך קאן ניט — איך דארף ניט — איך קאן מער ניט!

אבער איר ליבע איז געווען א וואנזי־ניקע, א משונה'דיקע; איר ווייכער און שלאנקער קערפּער האט זיך אויסגעבוינן אזוי ווי ביי א שלאנג און האט צום ווי־פעלטן מאל ווידערהאלט:

— א, ליב מיך! דריק מיך צו פעס־טער, הייסער!

דעם אלטן מאן האט עס גערוילט פאר דער ליידנשאפט פון זיין יונגער וויבל און ער האט אנגעהויבן צו אנטלויפן פון דעם שיינעם טייוול; ער האט געפלאן אז איר ליבע וועט אים טויטן, און אום ניט צו בלייבן מיט איר אליין, האט ער איר געלאזט וויסן, אז ער וויל מיט איר פאר־ברייננען זייער האניג-חודש אין די מאונ־טיינס.

טירלאכע לאנע! זיין פארבונדן פאר דער וועלט אלס מאן און ווייב און ניט גע־ניסן די פריידן פון פאמיליען לעבן! לי־נא, ווי לאנג נאך קאן עס אזוי אנ־גיין?

די שיינע סערע, ווידער, איז פארבלי־בען מיט איר אלטן מאן אליין און זי האט געציטערט פון גליענדער ליידנשאפט אין זיינע ארעמס.

יונגער זאגט עס, אז א יונגע פרוי קאן ניט ליבן קיין אלטן מאן? סערע האט געליבט דעם אלטן 65-יאריקן שענהאלץ, כאטש איר ליבע איז געווען א קראנק־האפטע, אז אומנאטירלאכע. זיין אלט־קייט האט איר גערייצט, און זי האט געליבט זיין גרויסע, גראבע געשטאלט, וואס זי האט ניט געקאנט געפינען ביי אירע פריערדיקע יונגע ליבהאבער. זיין ליבע איז איר זאגאר געווען ניי, עס איז געווען ניט די ליבע פון יענע יונגע "פעללערס", וועלכע, ווי פארדארבן זיי זיינען געווען. האבן זיי זיך דאך אביסל געשעמט, אביסל געשראקן, און האבן זיך באמיט צו זיין מיט איר צארט און איידל אין זייערע לאסקעס. די ליבע פון דעם אלטן מאן איז געווען א ברוטאלע, א ווילדע — און גראדע דאס, וואס האט איר גערייצט.

זי האט געליבט זיין מגושם'דיקע פארוואקסענעם קערפּער מיט דער גראבער פארמעטענער הויט. מיט דער ברוטא־לער מאכט מיט וועלכער ער האט איך געצערטלט. עס איז איר געווען אנגענעם, ווי דער דאזיקער אלטער מאן מאכט זיך קינדערש און די ברענענדיקע תאוה פון דער דאזיקער ליידנשאפטלאכער פרוי האט דערנרייכט צו א מין נערוועזן דער־שיטערונג. זי האט זיך איינגעגראבן אז אס ווי א פיאוקע, פאדערנדיק פון אים אלץ מער ליבע. זי האט אים געהאלטן אין איר נעץ פון פלאמענדן באגער און זי האט אים אויסגעזוינט ווי א שפין דיי ארימע פליג, ביז דער אלטער מאן האט האלב אנמכטיק און בלאס ווי דער טויט געקרעכצט:

— א, לאז מיך, סערקע! איך קאן ניט — איך דארף ניט — איך קאן מער ניט!

אבער איר ליבע איז געווען א וואנזי־ניקע, א משונה'דיקע; איר ווייכער און שלאנקער קערפּער האט זיך אויסגעבוינן אזוי ווי ביי א שלאנג און האט צום ווי־פעלטן מאל ווידערהאלט:

— א, ליב מיך! דריק מיך צו פעס־טער, הייסער!

דעם אלטן מאן האט עס גערוילט פאר דער ליידנשאפט פון זיין יונגער וויבל און ער האט אנגעהויבן צו אנטלויפן פון דעם שיינעם טייוול; ער האט געפלאן אז איר ליבע וועט אים טויטן, און אום ניט צו בלייבן מיט איר אליין, האט ער איר געלאזט וויסן, אז ער וויל מיט איר פאר־ברייננען זייער האניג-חודש אין די מאונ־טיינס.

(פארטזעצונג קומט)

פאר רעדזשיינע און אומגעגנט

באזוכט

שיינס נייעם רעסטאָראַן

די בעסטע היימישע כשר'ע מאַלצייטן צו יעדער צייט. איר קאנט קריגן היימישע מאכלים און רומס צו יעדער צייט. מאכט שיינס פאר אייער היים. מיר ספּעציאַלי־זירן זיך אין באַנקעטן, פּארטיס און אַלערליי אנדערע שמחות

Shein's Restaurant

1817 Halifax St. Phone 5788

REGINA

איר וועט זיין צופרידן מיט די שניי ווייסע נעוואשענע וועש וואס מיר מאַ־כען. פליז רופט אונז אָן.

INDEPENDENT LAUNDRY LTD.

2075 Broad St., Regina

E. L. SLADE, Mgr.

Phones 7065 & 4422.

מיר האַלטן

א פולע ליין פון גרין קאפע פון 30ביז 45 סענט א פונט.

אויך פריש נעראסטעטע קאפע פון 35 ביז 75 סענט א פונט.

אונזערע טייען זיינען געמישט ספּעשל פאר די וואסערן פון רעדזשיינע.

Canadian Coffee & Tea

COMPANY

1912 Hamilton St. Phone 7433

REGINA, SASK.

דעליווערט פריי.

טעלעפאָן 92020

CENTRAL COAL CO.

2418 DEWDNEY AVE.

מידלענד לאמפּ און סטאָוו קוילן — סאונדערס קריק און ליגנייט קוילן אלע פארטן האלץ און סטים קוילן

גיט אונז א פּרואוו — טעלעפאָנירט 92020

REGINA CARTAGE & STORAGE LIMITED

טעלעפאָן 93041

דיסטריביוטארן פון די באַרימטע

ראָודייל לאַמפּ און סטאָוו קוילן

פאר היימישן געברויך, אויך

ביג האָרן און סאונדערס קריק

בעלוויו און גרינהיל סטים קוילן

דזשענעראל קארטעדזש, מואווינג און סטאָרעדזש

רעדזשיינע אויפמערקזאם רעדזשיינע

י. בערעזנער

אין דער קאַרעפּאַנדענט און פּאַרטעטער פאר "דאס אידישע וואָרט" אין אייער שטאט און אומגעגנט

מיר בעטן אלע סעקרעטאַרן פון רעדזשיינער ארגאניזאציעס צו איבערגעבן די נייעסן און באריכטן פון זייערע ארגאניזאציעס צו מר. י. בערעזנער, 103 ניו ארמאור בלאק, וועלכער איז אויך באפולמעכטיקט אנצונעמען סובסקריפּשאנס פאר "דאס אידישע וואָרט". שרייבט אדער טעלעפאנירט

5365

Melchers

GOLD

מאנופעקטשורד אין קאנאדע אונטער קאנטראל פון דער פעדעראלער רעגירונג, געריי־ניקט פיר מאל און געצייטיגט אין באנד פאר יארן.

געבאטלט אין 2 סייזעס

40 אונץ פלעשל

26 אונץ פלעשל

Canada's favorite gin for over 30 years

Cross Canadian Gin

MELCHERS DISTILLERIES LIMITED, MONTREAL

DISTILLERS SINCE 1898

היימאן און העסטרין

באַריסטערס, סאָליסיטאָרס און א. וו.

216 — מעקאינטייר בלאק — 216

טעלעפאָן 21627

מר. העסטרינס וואוינונג:

306 סט. דזשאנס עוועי., טעל. 53 133

שינבין, מאָראָזניק און ראָבלין

Shinbane, Morosnick & Roblin

Barristers, Solicitors and Notaries

באַריסטערס, סאָליסיטאָרס, נאָטאַריוס

Office: 207-8 Confederation Life Bldg.

457 Main St. Opposite City Hall

טעלעפאָן 21 345—6

טשערניאק, קאַפּשטיין און ספּיוואק

Barristers, Solicitors, Etc.

460 מיין סטריט

טעלעפאָן 24 591 און 24 666

א. ע. קאַנטאָר

אדוואָקאַט און נאָטאַרי

A. E. CANTOR

אפיס: 210 נאָטר דיים עוועניו

טעלעפאָן 89 223:

רעזידענס:

103 בענערמאַן עוועי., טעל. 51 353

ח. שולמאַן

אדוואָקאַט און נאָטאַרי

נעלט צו לייען אויף 6½ פּראָצענט

שולמאַן און ניטיקמאַן

213 קאַנפעדעריישאַן לייף בילדינג.

457 מיין סטריט, אנטקעגן סיטי האל

טעלעפאָן 88 462

דאָקטוירים Doctors' Directory

IN ALPHABETICAL ORDER

Office	Residence	
53 578	51 250	**דר. ס. דזש. בערמאַן**, 834 מיין סטריט אפיס שטונדן פון 2—4 און 7—8 DR. J. C. BERMACK
54 107	54 107	**דר. דזש. ברענער**, 402 סעלקירק עוועניו אפיס שטונדן: 3—5, 7.30—8.30 DR. J. BRENER
26 947	53 422	**דר. א. גוטמאַן**, 5—304 עוועניו בלאק 265 פּארטעדזש עוועניו אפיס שטונדן: 10—12, 2—6 און ביי אפּאינטמענטס DR. A. GUTTMAN
22 717	54 429	**דר. ס. דזשאַוויש**, 404 באיד בלדג. שטונדן: 11—12 און 3—6 און ביי אפּאינטמענטס DR. SIMON JAUVOISH
26 600	28 153	**דר. ה. הערשפילד**, 576 מיין סט. קאר. אלעקסאנדער עוו. אפיס שטונדן 11—1, 2—5 און 7—9 DR. H. HERSHFIELD
52 744	51 772	**דר. ב. א. וויקטאָר**, קאר. סעלקירק און סאלטער (איבער דער באנק) אפיס שטונדן פון 3—5 און 7—8 DR. B. A. VICTOR
53 720	52 278	**דר. א. מאָיס**, סט. דזשאנס בלאק, פריטשארד און מיין אפיס שטונדן פון 2—4.30 און 7—9 DR. A. MOYSE
	52 376	**דר. דזשאָ. בי. מעקטעוויש**, שטונדן 2—5 און 7—9 פרויען און קינדער קראנקהייטן 500 קאלעדזש עוועי., רעז. 504 קאלעדזש עוועי. DR. GEO. B. McTAVISH
53 181	53 181	**דר. י. פּערלמאַן**, 291 באראוס עוועי., קאר. משארלס אפיס שטונדן פון 3—5 און 7—8 DR. I. PEARLMAN
54 866	51 968	**דר. ס. קאָבּרינסקי**, סוויט 2 קראמפּ בלאק (מיין און דאפערין עוועי.) אפיס שטונדן פון 3—5 און 6.30—8 DR. S. KOBRINSKY
24 480	49 763	**דר. מעקס ריידי** (עקס רעי) 283 פּארסדזש, קאר. סטים (100 שטראנטא דזשענ. טראסט בלדג.), לענג איסטאנס שטונדן: פון 2—6 אוונט מאן ביי אפּאינטמענטס DR. MAX RADY
53 915	52 614	**דר. סעם ראָדין**, ראיאל בענק בילדינג (מיין און סעלקירק) אפיס שטונדן פון 3—4 און 6—8 DR. SAM RODIN
88 916	59 473	**דר. א. ל. שובין**, אפיס שטונדן 11—12 און 2—6 אפיס: בענק אף קאמערס בלדג., מיין און אלעקסאנדער רעזידענס: 375 מעקרעי עוועי. DR. A. L. SHUBIN
		אויגן, אויערן, נאז און האלז
28 281	51 848	**דר. י. ה. בעקמאַן**, 800 באיד בילדינג DR. J. H. BECKMAN
24 465	51 359	**דר. ד. מ. דזשענאָף**, 830-2 סאמערסעט בלאק DR. D. M.